

Den nordiske forsvarsunion vil stille krav til hvert af de tre folk, den vil kræve, at vi alle resignerer og giver afkald på et og andet hver for sig. Men kan vor holdning bidrage til at mindske landenes risiko og bidrage til at mindske faren for, at krigen kommer, så må vi bringe dette offer, på samme måde som vi som medlem af De Forenede Nationer må bære de byrder, som vort medlemskab dér pålægger os, for at sikre freden og friheden i verden.

Regeringen kan regne med min gruppes støtte til alle bestræbelser, der går ud på at føre den nordiske linie igennem, og jeg opfordrer til, at man ikke giver op, så længe der er blot den mindste mulighed tilbage for at opnå dette resultat.“

Aksel Larsen (DK) gik stærkt imod planerne om at gå ind i en militæralliance. Han udtalte bl. a.: „Enhver erfaring, vi har her i Danmark, siger os, at alliancedeltagelse og oprustning ikke giver sikkerhed. Der var lande, der før krigen stolede på, at hvis de gik i alliance med vestmagterne, var de sikre. Men vi så, hvordan det gik i München, da Tjekkosllovakiet blev slagtaget, da England og Frankrig i stedet for at værne Tjekkosllovakiet sluttede en overenskomst med Hitler om, at hvis han ikke ved militære midler alene kunne ordne Tjekkosllovakiet, skulle de komme ham til hjælp. Hvis man går ind i nogen form for vestblok — og denne skandinaviske alliance, som der her tales så kønt om, skal jo tænkes som et led i vestblokken —, vil det forstærke vestmagternes krigspotential, og det vil automatisk betyde større krigsfare, men med Danmark i den forreste front. Vi har jo vor beliggenhed ved Østersøens indløb, og medens man formodentlig i Chicago og San Fransisco kan være temmelig tryk, kan vi altså være forberedte på, at udløses den krig, masser af amerikanske statsmænd har agiteret for og krævet, og Danmark er med i deres blok, bliver det os, det først og fremmest kommer til at gå ud over.“

I tilslutning hertil gjorde taleren gældende, at alliancepolitikken ville påføre Danmark meget byrdefulde militærudgifter. „Vi ved,“ sagde han, „at forsvarsministeren sammen med de militære sagkyndige opererer med planer om, at der alene til militære anskaffelser i løbet af de nærmest kommende år skal anvendes ca. 2 milliarder kr. Størstedelen af disse anskaffelser af militært materiel skal foretages i udlandet — dertil skal vor sparsomme valuta bruges. Hvem kommer til at betale det? Det danske folk. I tilfælde af at krigen kommer, kommer folket ved at bære krigens byrder og lidelser til at betale det porcelæn, regeringen og de fem partier er i færd med at knalde. Og under alle omstændigheder kommer befolkningen, selv om der ikke bliver krig — og personlig tror jeg fortsat, at krigen undgås —, til at betale byrderne ved den vanvittige oprustning, der nu planlægges. Og så bliver der ikke tale om skattelettelse, men om skatteforhøjelser.“